

Mga Alaala at ang Talinghaga ng Paglalagablalab

Joi Barrios-Leblanc

Maikling pagpugay lamang ito sa isang babae, na ayon sa kanyang mga kapamilya, kaibigan, kasama, mga nakasala-muha at napaglingkuran, ay maganda, mabait, at higit sa lahat, matapang.

Sa bawat akda ng koleksiyon, ang mga manunulat ay sabay na nagmamahal, lumuluha, nagmamahal, nagagalit, nagmamahal, at nahihikayat na ipagpatuloy ang kanyang paglaban. May umaalala kay Recca bilang paslit, may blockmate, may kaklase, may tagahanga, may nakasama sa rally at sa u.g., may mga kababaihan mula sa Abra, at may anak na naulila. Binubuo nila para sa ating hindi nakakilala kay Recca ang larawan ng isang aktibista—hindi lamang iyong nakakunot-noo at nakataas kamao, kundi iyong laging may ngiti sa pagbati, may taginting ang halakhak, umaawit at lumilikha ng sining, nahahaluan ng kabadingan ang pananalita, at gaya ng lahat, may problema rin sa pagbabalanse ng pamilya at gawain.

Mahalaga ang salaysay ng mga alaala, kahit na alam nating walang alaalang buong-buo at dalisay. Tinatanganan natin ang mga alaala hindi lamang dahil dapat balikan ang nakaraan sa pagsulong, kundi dahil pinagtitibay nito ang ating mga paninindigan. Mga aktibista tayo, mga kasama, pero tao lang din—nababalian ng braso kapag nadulas, nabubugbog kapag nahagip ng truncheon sa rally, pinapasuko ang katawan ng tortyur, sumasabog ang bungo kapag naasinta ng kaaway. Pero itinuturo sa atin ng alaala ni Recca ang pagkakaiba natin sa iba pang tao,

lalo na iyong mga nagsisikap sikilin ang mapag-palayang kilusan. Laging naglalagablab ang pag-ibig natin sa bayan, sukdulang ikabuwal.

Sinusulat ko ito, bilang aktibistang hindi niya kahenerasyon, bilang babaeng nakadistiyero sa ibang bayan at hindi nakapaglingkod sa paraang kanyang kinaya, at bilang taong umabot na sa edad medya—at nagtatanong sa sarili kung bakit doble ang sakit sa dibdib kapag may kabataang unang pumapanaw. Habang binabasa ang mga akda, iniluha ko ang kanyang kamatayan tulad ng pagluha ko para kay kasamang Ishmama, kay Monico, kay Behn, lahat ng pumanaw at hindi ko man lamang naihatid sa hantungan.

Tama ang sinabi ng isa sa mga awtor. Lagi'y may lagablab. Nagpupugay tayo kay Recca dahil bawat patak ng ating mga luha ay langis sa apoy na laging may liwanag.

University of California Berkeley
Ika-20 ng Abril 2015